

по гръцки езикъ. Ала нѣмало букварь, нагоденъ за такова обучение. Тогава Петъръ Беровичъ написалъ единъ *новъ букварь* съ руски печатни букви, наредилъ въ него разни четива и го напечаталъ презъ 1824 год. въ славянска печатница. Новото въ този букварь били две нѣща: буквитѣ не били черковни и се четѣли не азъ, буки, веи и т. н., а били печатни и се четѣли а, бе, ве, ге, де и т. н. Букварьтъ билъ облѣченъ съ дебела корица, върху която имало три образа, отъ които единътъ билъ *делфинъ*, „риба“. Зарадъ корицата съ „рибата“ букварьтъ билъ нареченъ „*Рибенъ букварь*“.

„*Рибниятъ букварь*“ отъ Петъръ Беровичъ билъ *първата учебна книга за български деца*. По нея българчетата изучавали буквитѣ и бързо се научавали да сричатъ, пишатъ и четатъ. Четивата не били черковни молитви, както било въ килийнитѣ „наустници“, ами както въ днешнитѣ читанки: кжсове отъ стопанство, отъ естествознание, история, граматика, стихове, смѣтане, здравословие и т. н. (цѣла христоматия). Този букварь билъ написанъ на простонароденъ говоримъ български езикъ.

Щомъ излѣзълъ този букварь, Априловъ, Неофитъ Рилски и много образовани хора го харесали и похвалили. Той билъ веднага въведенъ въ новитѣ училища. Книгата била напечатана съ сръдства отъ богатия брашовски търговецъ Антоний Иону Камбуроглу.

Като се отличилъ така, Петъръ Беровичъ билъ изпратенъ отъ Антония въ Мюнхенъ (Германия) да получи висше образование. Въ Мюнхенъ Беровичъ постъпилъ въ университета и си избралъ медицина. Когато свършилъ и получилъ титла докторъ, той презъ 1832 г. се върналъ въ Влашко и билъ назначенъ за лѣкаръ въ Крайово. Къмъ 1839 г. дръ Беровичъ напусналъ и заминалъ за Парижъ, гдето